

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У. 23136/20
16.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Мире Стевић Капус, председника већа, Зоране Брајовић и Тамаре Брешковић Станишљевић, чланова већа, са судским саветником Иваном Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ...,ул. ..., Општина ..., чији је пуномоћник Јасмина Чутурило, адвокат из Новог Сада, Петра Драпшина 56, поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд, Дирекција покрајинског фонда Нови Сад, Житни трг број 3, ради поништаја решења број 30-02/182.10-45121 од 26.10.2020. године, у предмету инвалидске пензије, у нејавној седници већа, одржаној дана 16.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд, Дирекција покрајинског фонда Нови Сад, број 30-02/182.10-45121 од 26.10.2020. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање..

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајински фонд, Дирекција покрајинског фонда Нови Сад, Житни трг бр.3, да тужиљи АА из ..., Општина ...,уч. ..., плати трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде, са законском затезном каматом почев од истека рока за добровољно испуњење па до коначне исплате.

Образложење

Оспореним решењем, које је донето у извршењу пресуде Управног суда број 3 У 17194/18 од 04.09.2020. године, у ставу 1. диспозитива, одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Панчево, број 38-182.10-045121 од 29.01.2018. године, којим је одбијен захтев тужиље за признавање права на инвалидску пензију. Ставом 2. тужбом оспореног решења одбијен је захтев за признавање трошкова другостепеног поступка.

У тужби поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 02.12.2020. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. У тужби детаљно износи хронологију управног поступка покренутог по захтеву тужиле за остваривање права на инвалидску пензију од 01.11.2017. године., који је одбијен решењем првостепеног органа од 29.01.2018. године. Наводи да тужени није поступио по налогу из пресуде Управног суда 3 У 17194/18 од 04.09.2020. године, јер тужени није предмет вратио првостепеном органу да образложи или отклони контрадикторности на које је указано наведеном пресудом нити је то сам учинио, већ је оспореним решењем поново одбио жалбу тужиле на првостепено решење и донео идентичну одлуку, као што је и одлука поништена наведеном пресудом Управног суда. Указује да првостепени орган као разлог обијања захтева тужиле наводи да је на основу налаза и мишљења и оцене органа вештачења фонда, утврђено да не постоји потпуни губитак радне способности, али да у истом решењу стоји и да је првостепени орган вештачење у поступку оцене инвалидности установио да тужила није способна за тежак физички рад. Сматра да је изостало детаљно и јасно образложење ових контрадикторности како првостепеном тако и у оспореном решењу. Истиче да је у поновљеном другостепеном поступку, тужени поново спровео вештачење на које тужила није била позвана, нити је имала сазнања која документација је коришћена приликом вештачења, као ни које струке су лекари који су вршили вештачење. Сматра да и даље није одговорено на питање на које указује и Управни суд шта значи утврђење првостепеног органа вештачења да тужила није способна за тежак физички рад и да ли је наведена констатација од утицаја на радну способност тужиле у оквиру њеног радног места, те које послове тужила у оквиру својих радних задатака није способна да обави већ се у оспореном решењу наводи да је то у надлежности комисије за процену радне способности при Националној служби за запошљавање. Тужила наводи да у оквиру свог радног места мора да иде на терен, и да притом носи тешке торбе и апарате, да на радном месту извлачи тешке фиоке са картонима, помаже тешко покретним и непокретним пацијентима, због чега за тужилу, због болести долази до “одузимања” руку и у тим ситуацијама није у могућности пацијенту да да ињекцију што све може бити тежак рад. Наводи да јој није предочен налаз, оцена и мишљење првостепеног органа вештачења, да нема сазнање шта је конкретно утврдио наведени орган, нити на основу које медицинске документације, као и није ни вршио преглед тужиле. Такође наводи да јој није достављен ни налаз, мишљење и оцена другостепеног органа вештачења који је сачиљен на основу документације од пре три године, без прегледа тужиле и евентуално нове медицинске документације. Истиче да се за претходне три године здравствено стање тужиле погоршало и у прилогу тужбе доставила је отпусну листу са епикризом од 05.04.2018. године Опште болнице Вршац, Одељење физикалне медицине и рехабилитације, Екстракранијални доплер магистралних крвних судова врата од 17.10.2018. године Клинике за неурологију Београд, Отпусну листу Клинике за алергологију и имунологију од 11.12.2018. године, МР налаз од 24.04.2019. године Центра за магнетну резонанцу КЦС, Извештај Клинике за неурологију од 05.09.2019. године КЦС, Отпусну листу Клинике за алергологију и имунологију од 12.09.2019. године КЦС, Извештај лекара специјалисте Ортопедске специјалистичке амбулантне од 01.11.2019. године Опште болнице Вршац, МР налаз од 09.05.2020. године Центра за магнетну резонанцу КЦС, Извештај лекара специјалисте Ортопедске специјалистичке амбуланте од 07.08.2020. године Опште болнице Вршац и Извештај лекара специјалисте Клинике за алергологију и имунологију од 12.08.2020. године КЦС. Указује да је оболела на радном месту “вишег

рендген техничара у радиолошкој и пнеумофизиолошкој служби”, а по препоруци лекара је измештена са тог радног места. Са изнетих разлога сматра да се ради о болести проузрокованој на раду, која је трајне природе и које се не може отклонити лечењем или медицинском рехабилитацијом што у складу са чланом 21. Закона о пензијском и инвалидском осигурању указује да је захтев тужиле основан. Са изнетих разлога предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, а туженог обавезе да тужили накнади трошкове спора на име састава тужбе у износу од 36.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смилсу члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцена навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда број 3 У 17194/18 од 04.09.2020. године, којом пресудом је уважена тужба овде тужиле, поништено решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Покрајинског фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције покрајинског фонда број 30-02/182.10-45121 од 11.07.2018. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање. Оваква одлука суда донета је са разлога што је по оцени суда оспорено решење донето уз повреду правила управног поступка у смислу одредбе члана 141. Закона о општем управном поступку, јер је првостепеним решењем констатовано да тужиле није способна да обавља тежак рад, а да при том налазом, мишљењем и оценом првостепеног органа вештачења нити првостепеним решењем није образложено да ли је наведена констатација од утицаја на радну способност тужиле у оквиру њеног радног места, те које послове тужиле у оквиру својих радних задатака није способна да обави. У поновном поступку тужени орган прибавио је налаз, оцену и мишљење другостепеног органа вештачења број 442 од 08.10.2020. године који је дат на основу медицинске документације, и којим налазом, мишљењем и оценом се другостепени орган вештачења у поновном поступку сложио са налазом, мишљењем и оценом органа вештачења у првостепеном поступку број ДО-45121 од 13.12.2017. године да код именоване на дан вештачења 13.12.2017. године не постоји потпуни губитак радне способности. Другостепени орган вештачења навео је да је приликом доношења оцене и мишљења детаљно размотрио наводе из налаза оцене и мишљења првостепеног органа вештачења, пресуде Управног суда и налаза оцене и мишљења број ДО-45121/3 од 24.01.2008. године, као и медицинске документације која је детаљно набројана у образложењу оспореног решења, те на основу наведене целокупне медицинске документације и налаза ОВП је установио да је осигураници 2007 године постављена дијагноза Сјегреновог синдрома на основу критеријума детаљно набројаних у образложењу оспореног решења. Са овако утврђеним здравственим стањем, имајући у виду природу и последице поменутих болести, ефекте примењене терапије и даље терапијске могућности, по оцени другостепеног органа вештачења не постоји потпуни губитак радне способности. У вези налога из пресуде од 04.09.2020. године другостепени орган вештачења указао је да је

евентуално ограничење за рад тј давање оцене и мишљења који се односе на захтев радног места у односу на здравствено стање именоване у надлежности Комисије за процену радне способности при Националној служби за запошљавање. Тужени орган је оценио наведено мишљење органа вештачења у другостепеном поступку у смислу члана 9. став 2. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и утврдио да је исто медицински документовано и довољно образложено, нашавши да као такво у потпуности може послужити као пуноважно мишљење вештака, у смислу члана 128 и 129. Закона о општем управном поступку. Код наведеног, тужени је цитирајући одредбе члана 21 и 25 Закона о пензијском и инвалидском осигурању, те имајући у виду да је орган вештачења у другостепеном поступку потврдио налаз органа вештачења у првосепеном поступку, тако што је установио да код именоване на дан прегледа код органа вештачења у првостепеном поступку не постоји потпуни губитак радне способности у смислу члана 21. Закона, па именована није испунила услов за признавање права на инвалидску пензију из члана 25. Закона. Са наведених разлога налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету жалиље, сходно члану 170. Закона о општем управном поступку одбио је жалбу тужиље а применом плана 85. став 2 истог закона донео одлуку о трошковима управног поступка. Позивајући се на одредбу члана 28. Правилника о образовању и начину рада органа вештачења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање (“Службени гласник РС” бр. 58/2019) тужени је, као неоснован, ценио наводе жалбе о битним повредама правила поступка да жалиљи није предочен налаз и мишљење првосепеног органа због чега није имала прилику да се о истом изјасни, чиме јој је онемогућено да учествује у поступку, указујући да су у сваком тренутку трајања управног поступка странка и њен пуномоћник могли да изврше увид у списе предмета, али да о томе у самим списима нема трага.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово стога што је тужени орган повредио одредбу члана 69. Закона о управним споровима, којом је прописано да када суд поништи акт против кога је покренут управни спор, предмет се враћа у стање поновног решавања по жалби, односно у стање поновног решавања по захтеву странке у првостепеном поступку, ако је жалба била законом искључена (став 1.), а ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је надлежни орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка (став 2.). По налажењу Управног суда, тужени орган није поступио у извршењу пресуде Управног суда 3 У 17194/18 од 04.09.2020. године, јер је поново пропустио да за своју одлуку да довољне и на закону засноване и аргументоване разлоге, са којих разлога је оспорено решење донето уз повреду првила управног поступка из члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” бр. 18/16). Наиме иако је у поновном поступку тужени орган прибавио налаз, оцену и мишљење другостепеног органа вештачења од 08.10.2020. године, тим налазом по оцени суда није образложено да ли је констатација првостепеног органа вештачења “да тужиља није способна да обавља тежак рад” од утицаја на радну способност тужиље у оквиру њеног радног места, као и које послове тужиља у оквиру својих радних задатака није способна да обавља. Образложење другостепеног органа вештачења којим тај орган у вези налога из пресуде од 04.09.2020. године указује да је евентуално ограничење за рад тј давање оцене и мишљења који се односе на захтев

радног места у односу на здравствено стање именоване у надлежности Комисије за процену радне способности при Националној служби за запошљавање, не може се прихватити као одговор на примедбе суда изнете у пресуди у чијем је извршењу донето овде оспорено решење. Ово посебно с озбиром на то да се сагласно члану 3. став 1. Правилника о ближем начину, трошковима и критеријумима за процену радне способности и могућности запослења или одржања запослења особа са инвалидитетом (“Службени гласник РС” бр. 36/10, 97/13) захтев за процену радне способности и могућности запослења или одржања запослења подноси се надлежној организационој јединици Националне службе за запошљавање према пребивалишту лица које подноси захтев. Став 4. истог члана Правилника прописује да изузетно, захтев за процену радне способности и могућности запослења или одржања запослења подноси лице уз захтев за остваривање права на инвалидску пензију надлежној филијали Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, у складу са одредбама статута Републичког фонда. Ставом 5. истог члана Правилника прописано је да уколико лице из става 4. овог члана не оствари права у складу са прописима из пензијског и иваидског осигурања захтев са пратећом документацијом се разматра као захтев поднет у складу са ставом 1. овог члана. Из наведеног произлази да је за процену евентуалног ограничења за рад тј давање оцене и мишљења који се односе на захтев радног места у односу на здравствено стање запосленог у овом случају тужиле потребно да се уз захтев за остваривање права на инвалидску пензију поднесе и захтев за процену радне способности о чему у конкретном случају у списима предмета нема доказа. Како тужени није отклонио повреде правила поступка на које му је указано у пресуди овог суда ЗУ 17194/18 од 04.09.2020. године, већ је поново одбио жалбу тужиле, то је по оцени суда оспореним решењем и сам повредио закон на штету тужиле.

Суд је имао у виду да је тужилца уз тужбу доставила медицинску документацију која је није била предмет оцене у проведеном управном поступку, али налази да иста није од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења будући да се ради о медицинској документацији која се не налази у списима предмета, због чега није ни могла бити предмет оцене у поновљеном поступку.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен Закона на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди као и у пресуди ЗУ 17194/18 од 04.09.2020. године у смислу одредбе члана 69. став 1. наведеног закона обавезне за тужени орган.

Одлуку као у ставу другом диспозитива пресуде суд је донео применом одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима и чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), па су према одредбама тарифног бр. 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12...37/21), тужилци досуђени трошкови на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, на који износ је, сагласно одредбама члана 277. став 1, члана 278. и 324. Закона о облигационим односима (“Службени лист СФРЈ”, бр. 29/78...57/89, “Службени лист СРЈ”, бр. 31/93...44/99, “Службени гласник РС” бр.18/20), досуђена и законска затезна камата у складу са одредбом члана 3. Закона о затезној камати (“Службени гласник РС”, бр. 119/12), и то од

дана истека рока за добровољно испуњење обавезе који у овом случају износи 15 дана од дана пријема пресуде од стране туженог органа, па до исплате. Суд није досудио тужиљи трошкове на име састава тужбе преко досуђеног износа од 16.500,00 динара до траженог износа од 36.000,00 динара, будући да исти нису опредељени у складу са наведеном Тарифом. Суд није досудио тужиљи трошкове на име састава поднеска од 10.07.2019. године, будући да они нису били нужни.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.09.2022. године, 5 У.23136/20

Записничар
Ивана Ивановић,с.р.

Председник већа-судија
Мира Стевић Капус,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ